

man i 2det Stykke uden videre fritager Andels-Foreninger, der i Virkeligheden ere i høj Grad erhvervssøgende. Maa jeg udtrykke det saaledes, at Skattekommissionens § 12, 1ste Stykke, medfører, at Kreditforeninger blive skattepligtige, paa samme Tid som § 12, 2det Stykke, medfører, at Forbrugs- og Andelsforeninger blive skattefri. Naar man saa tillige foreslaar, at veltørende Foreninger skulle ogsaa være skattepligtige, saa forekommer det mig ikke, at der er nogen rigtig god Overensstemmelse i de Anskuelser, der ligge til Grund for disse Skattebestemmelser. Jeg foreslaar, at man indskrænker sig til at lade de Selskaber, som virkelig ere erhvervssøgende, blive skattepligtige, og udtrykker det i Loven, og at man ogsaa lader saadanne Andels-selskaber, der maa siges at drive Erhverv paa den Maade, at de sælge til alle og enhver, og som skulle have Næringsadkomst, komme ind under Lovens Bestemmelser om Aktieselskabers og andre Selskabers Beskatning. — Med Hensyn til de udenlandske Forsikringsselskabers Skattepligt, har man foretaget en Forandring i det, der tidligere saavel i dette Ting som i det andet Ting har været vedtaget. I den Henseende skal jeg tillade mig at henvise til, hvad jeg har udtalt i det andet Ting, og henstille, at der bliver givet mig Lejlighed til nærmere at belyse over for Udvalget dette enkelte Punkt, som ikke kan siges at være uden nogen Betydning, idet det forekommer mig temmelig afgjort, at med den Bestemmelse, som her er foreslaaet, sammenholdt med Bestemmelsen i § 13 om disse udenlandske Selskabers Agenturer, vil der faktisk ikke blive betalt Skat af udenlandske Forsikringsselskaber. Hvis det er Meningen, at de skulle betale som andre, — og det har det altid været saavel efter Regeringens Forslag som efter de tidligere i dette Ting vedtagne Forslag —, saa er det ikke rigtigt at affatte Bestemmelsen saaledes, at man er ret sikker paa, at de ikke komme til at betale Skat.

I § 14, 3die Stykke, 3die, 4de og 5te Linie, er indeholdt en Bestemmelse, som er i Strid med den øvrige til Grund for Skattefordelingen liggende Regel. Det er en Bestemmelse, som gaar ud paa, at der imellem Opholdskommunen, som forlods erholder 10 pCt. af det paalignede Beløb, og Erhvervskommunen i visse Tilfælde indskydes en ny Faktor. Bestemmelsen lyder saaledes: „Dernæst faa de Kommuner, hvorfra Selskabet oppebærer Tiende eller anden Afgift af fast Ejendom, derunder Forpagtningsafgift eller Leje, af den fra

disse Indtægtskilder stammende Nettoindtægt vedkommende Kommunes personlige Skatteprocent.“ Reglen er den, at naar der er flere andelsberettigede Kommuner, erholder Opholdskommunen forlods sin Part, 10 pCt., i Skat, og Resten fordeles mellem de øvrige Kommuner i et Forhold, som Forslaget nærmere angiver. Her er det, man indskyder, for saa vidt Talen er om Tiende og Forpagtningsafgifter, de særlige Kommuner, hvorfra disse Indtægter stamme, i Modsetning til, hvad man gør ved hele den øvrige Selskabsbeskatning. For saa vidt det ikke drejer sig om en særlig Fordel, som Landbruget derigennem opnaar, og det tror jeg ikke, det gør, saa er det ikke heldigt at gøre Brud paa de almindelige Regler; hvis det derimod er Tilfældet, saa er det en anden Sag — hele Lovgivningen skal jo være af en meget landbovenlig Beskaffenhed — saa kan man jo drøfte det. Men hvis det ikke er noget vigtigt Spørgsmaal, nogen større Sum, det drejer sig om, saa er det efter min Mening uheldigt at gøre Brud paa den almindelige Regel om, at Opholdskommunen skal have 10 pCt. af Skattebeløbet, medens Resten fordeles mellem Erhvervskommunerne i Forhold til de Indtægter, der flyde i dem, eller i Forhold til Udgifter, der have været i dem, saaledes som Lovforslaget nærmere fastsætter. Det vil ikke være heldigt i den Henseende at foretage en ensidig Afvigelse, man vil ikke vel kunne motivere den.

Jeg skal derefter henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 16, som angaar Skatteligningen. Der er man kommen saa vidt — og det har man fremhævet i det andet Ting som en særlig stor Indrømmelse, der er gjort fra Skattekommissionens Side — at man vil fastsætte, at der overhovedet ikke maa lignedes i en Kommune, uden at der findes Skattevedtægter. Jeg skal være enig i, at det er en Indrømmelse, men det bliver ikke en Indrømmelse, der kan faa nogen Betydning uden for Sognekommunerne, særlig da det i Kjøbenhavn og Købstæderne jo for længst har været Regel, at der ikke maa lignedes, undtagen jefter Lov eller efter en af Regeringen approberet Vedtægt. Det er saaledes kun et Fremskridt for Sognekommunernes Vedkommende, men saa bliver det ogsaa af Vigtighed, at de Regler, Vedtægten skal indeholde, virkelig blive fastsatte i Loven paa en saadan Maade, at man kan vide, om de ere bindende eller ikke, og i saa Henseende skal jeg ikke nægte,